

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 12 ISUS ÎN IERUSALIM

Va salut, dragilor!

În acest studiu vom vedea ultima săptămână petrecută de Isus în Ierusalim, orașul iubit de El, orasul lui David, același pentru care a plâns, într-o după-amiază a ultimei săptămâni în care a și fost crucificat. Isus S-a născut în Betleem, a crescut în Nazaret, Și-a dezvoltat lucrarea în Galilea, Iudea, Samaria, Perea, dar inima Lui era întotdeauna în Ierusalim „*Cetatea lui Dumnezeu*” - așa o chema.

Vom vedea evenimentele mai deosebite, văzute de Luca în acea ultimă săptămână.

Chiar dacă aceste evenimente s-au întâmplat în Ierusalim, Isus a rămas în acea săptămână în Betania, în casa lui Lazăr; se ducea dimineața în Ierusalim și se întorcea după-amiaza în Betania, ca să doarmă. Dorim să acordăm atenție a ceea ce se numește mai popular: „*Intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim*”. Acest eveniment a fost doar o simplă demonstrație din ce se va întâmpla cu tot Universul, când toți Îl vor recunoaște ca Rege.

În această „*Intrare triumfală*”, poporul striga: „*Osana, Regelui care vine!*” Ceea ce este necesar să scoatem în evidență este ignoranța completă a ucenicilor, cu privire la misiunea lui Mesia. Ei credeau că Isus este Mesia - nu încapă nici cea mai mică îndoială - de aceea au lăsat tot și L-au urmat. Problema este că ei înțelegeau greșit misiunea lui Isus; ei gândeau că Isus a venit pentru a elibera poporul Israel de opresiunea romană, nu de puterea apăsătoare a păcatului. Inclusiv, când mergeau spre Ierusalim, ei se certau cine să fie primul sau al doilea în Noua Împărăție pe care ar fi înființat-o Isus. Ei nu au înțeles natura Împărăției lui Dumnezeu, nici misiunea lui Isus. Ochii lor erau închiși, chiar dacă ei cunoșteau Scriptura. În Zaharia 9, 9.11 sunt scrise următoarele:

„*Saltă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgarițe. Însă, cât pentru tine, Sioane, din pricina legământului tău pecetluit cu sânge, voi scoate pe prinșii tăi de război din groapa în care nu este apă.*”

Vedem că Vechiul Testament vorbea despre legământul care era asociat cu sânge, maiestatea Regelui asociat cu simplitatea unei măgarițe, doar că, câte-o dată, când ne punem ceva în minte nu obținem înțelegerea adevărului limpede al Scripturii. Acesta este unul din pericolele cu privire la învățătura biblică. Să rugăm pe Dumnezeu să ne ajute să mergem la Biblie, liberați de prejudecăți omenești.

În a doua parte ni se vorbește despre curățirea Templului.

Isus a intrat în Ierusalim și a mers până a ajuns la Templul pe care l-a curățit de contaminarea produsă de vânzătorii care erau acolo: „*Casa Mea - citând pe profetul Isaia - este o casă de rugăciune, dar voi ați transformat-o într-o peșteră de tâlhari!*” - a adăugat, citându-l pe profetul Ieremia. Prin urmare, comerțul nu este o activitate necinstită, nu poate fi (depinde de maniera de a proceda a comercianților)... doar că Templul s-a transformat într-un obiect de înșelătorie... De ce? Pentru că toți închinătorii care veneau, de aproape sau de departe, aveau obligații pe care era necesar să le îndeplinească. În primul rând trebuiau să plătească dările la Templu. Acest impozit, putea fi plătit doar cu moneda bătută în acest scop; atunci ei se vedeau obligați să schimbe banii lor în moneda Templului iar schimbătorii abuzau de aceasta cerând valori exorbitante pentru banii Templului. Pe de altă parte, vânzătorii de animale, făceau același lucru, și atunci, închinătorul era o victimă de doua ori:

1) Trebuia să schimbe banii lui pe banii Templului-și avea o pierdere imensă;

2) Să plătească un preț foarte mare ca să cumpere animale, pe un preț exagerat, cu banii de la Templu. Acesta era un jaf !

Lecția prețioasă, pe care trebuie să o învățăm din această întâmplare, este sfințenia lucrurilor divine; nu putem să le tratăm din punctul nostru de vedere, omenesc. Să amintim, de asemenea, că trupul nostru este Templul Duhului Sfânt și trebuie să îl tratăm în acest sens al sfințeniei, așa cum se tratează Templul lui Dumnezeu.

A treia parte a acestui studiu analizează parabola vierilor netrebniți.

Isus era un Maestru al învățaturii. Pentru ca învățătorii iudei să înțeleagă obiectivele Lui Isus, El le-a spus o parabolă: „*Un om a sădit o vie și a arendat-o lucrătorilor.*” După aceea, a plecat într-o călătorie; o călătorie lungă, care a durat mult timp. Când a ajuns timpul culesului, a trimis un rob, ca să-i dea partea lui din rodul viei. Dar lucrătorii l-au bătut și l-au trimis înapoi fără nimic. Apoi, stăpânul viei, le-a trimis alt rob. Au făcut cu el același lucru și l-au umilit. După aceasta, stăpânul, a trimis al treilea rob, pe care l-au tratat cu mai multă violență. Atunci, stăpânul viei, s-a gândit: „*Dacă o să trimit pe iubitul meu fiu, fără îndoială, o să-l respecte!*”. Dar când lucrătorii l-au văzut pe fiul său venind, s-au sfătuit între ei și au zis: „*Haideți să-l omorâm, și via va fi a noastră.*” ... și l-au omorât. *Ce le va face stăpânul?* - a întrebat Isus; și tot El a și răspuns: „*Se va întoarce, va termina cu acești lucrători și o să dea via altora.*” Toți cei ce-L ascultau pe Isus cu acea ocazie, au înțeles pilda, și anume că a citat pe profetul Isaia comparând pe Iuda și Israel cu via.

De aceea, auzind concluziile lui Isus, când a spus că via va fi dată altora, au exclamat: „*Nicidecum!*” Ei nu concepeau să nu fie poporul iubit de Dumnezeu. Nu puteau accepta ca tot ceea ce ei reprezentau pentru Dumnezeu în lume, să fie dat altora. Din pacate ei nu înțelegeau cine vor fi acei „*alții*”. Nu știau că Isus începea să construiască deja la noua biserică, cea care va fi noul „*lucrător*” ce va aduna rodul vieții veșnice.

Văzând pe conducători că au înțeles foarte bine parabola fără să accepte ceea ce le-a spus, și pentru a-i convinge că, cuvintele Lui se vor împlini, Isus a adăugat :

„Dacă voi nu credeți, ce înseamnă cuvintele aceastea care au fost scrise: „Piatra care a fost lepădată de zidari a ajuns să fie piatra din capul unghiului...?”

Să privim acest verset pe care Isus l-a menționat, aparținând unui psalm, care a servit de laudă pentru Dumnezeu la sfințirea Templului și care face referință la o piatră cu o destinație specială, folosită la construirea clădirii. „Ea, nefiind potrivită pentru nici un loc, a rămas abandonată, a suferit ploaia, furtuna, a suferit toate capriciile timpului și uitarea tuturor.” Dar, când după o vreme nu găseau o piatră potrivită, în final, zidarul a probat piatra pe care o lepădaseră și s-a potrivit perfect - era piatra din capul unghiului!

Isaia 28,16 spune:

„deaceia, așa vorbeste Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă.”

Această piatră este Isus, temelie puternică pentru noul popor al lui Dumnezeu, care este biserica. Isus spune că, oricine cade peste această piatră, va fi făcut bucăți, iar dacă ea cade peste altcineva, îl va face praf. Ruperea celui care cade pe Hristos este în sens spiritual – pocăința de păcate și întoarcerea la Hristos. În schimb, acel care nu acceptă pe Isus și lasă ca judecățile Lui să cadă peste el, va fi distrus... Această distrugere începea cu conducătorii iudeilor, către care Isus își îndrepta cuvintele. Dar atunci, învățătorii legii și conducătorii preoților, incluzând și pe marele preot, dându-și seama că pilda era îndreptată către ei, căutau o formă de a pune mâna pe El, chiar în acel moment, dar le era frică de popor - spune Luca - pentru că le era frică de popor!

După aceasta pildă, Isus a vorbit despre dări (impozite).

Conducătorii iudeilor nu puteau să facă nimic împotriva Lui, așa că trimeteau la Isus spioni care se prefăceau că sunt fideli și onești, dar care în realitate încercau să-L prindă pe Isus, ca să-L dea mai apoi pe mâna guvernatorului. Atunci, acești spioni, comportându-se de o manieră specifică înșelătorilor, s-au dus la El și I-au spus:

„Învățătorule, știm că ceea ce spui și ceea ce faci este corect, pentru că nu judeci după aparențe și Tu, cu adevărat, arăți drumul către Dumnezeu... Suntem siguri că Tu răspunzi cinstit la ceea ce Te vom întreba; cu noi Te poți simți sigur, și poți să-ți exprimi gândirea cu toată încrederea... Ce gândești? Este permis să plătim tribut Cezarului sau nu?” ...

Cursa era deja întinsă:

- dacă Isus ar fi răspuns că NU - așa cum se așteptau de la El, de la un iudeu credincios națiunii sale - atunci L-ar fi acuzat de a fi în opoziție cu conducerea și cu guvernatorul, astfel ar fi putut să-L condamne pentru revoltă;
- dacă ar fi spus că DA, atunci poporul s-ar fi ridicat împotriva Lui, pentru că El ar fi fost supus Romei și atunci ei L-ar fi putut condamna pentru trădare...

Fără îndoială, Isus cunoștea intențiile rele ale acestor persoane... Ce a făcut Isus? „Arată-Mi o monedă.” le-a spus. Ei I-au dat un dinar roman. Isus a privit pe o parte a monedei... avea pus chipul unei femei dedicată zeiței Vesta, cu un titlu preoțesc: „Pontifex maximus!” Iar pe cealaltă parte, era o imagine cu capul împăratului și o inscripție care spunea: „August, fiu divin!”

Așa cum arătau cele doua fețe ale monedei, iudeii urau această monedă... dar cum era de argint, și cum era unica pe care o foloseau pentru plățirea impozitelor și pentru a realiza alte tranzacții comerciale, toți o căutau și o păstrau. Atunci, Isus, cu ochii fixați pe imaginea lui Cezar, a întrebat: „*Al cui chip, și ale cui slove sunt scrise pe el?*” Ei au răspuns: „*A lui Cezar!*”. Atunci Isus le-a zis: „*Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.*”

Întrebarea despre Cezar pe care I-au pus-o ca sa-L prindă și-a primit răspunsul fără ca Isus sa se fi compromis cu apărarea Cezarului... Dar El a raspuns deasemenea la o întrebare pe care ei nu o puseseră: „*Este ceva Ce trebuie sa-I dai lui Dumnezeu?*”... Sigur ca da! Nu sunt monede care conțin imaginea Lui, pentru că nu există, dar fără îndoială ființa umană, fiecare dintre cei care ascultau, care nu erau in acel moment (dar care au existat și vor exista în lume) are imaginea lui Dumnezeu de la creațiune.

Pentru că avem imaginea Lui, noi, oamenii, aparținem lui Dumnezeu și Lui trebuie să ne predăm. Prefăcuții nu au putut sa-L prindă; niciodata nu vor putea. Cunostinta lui Isus era și continua să fie superioară tuturor cunoștințelor care ar putea sa le dețină ființele umane. Înțelepciunea Lui este cea mai mare dintre toate, invențiile oamenilor nu pot sa-L învingă. Cel mai bine ar fi sa-L acceptăm pe Isus, Înțeleptul Înțeleptilor, și sa-I urmăm sfaturile în toate...

Ajungând la sfârșitul acestui studiu, vorbim despre institutia Cinei Domnului.

Până în acea zi, Israelul sărbătorea Paștele datorită eliberării Israelului din Egipt. Începând cu acel moment, creștinismul vedea Cina Domnului ca pe un simbol al eliberării de sub jugul păcatului. Isus a spus că sângele Său va fi vărsat pentru salvarea noastră și pentru iertarea păcatelor noastre.

Cuvântul „*iertare*” vine din verbul „*trimitere*” - ceea ce înseamnă „*a trimite ceva într-un loc*”. Păcatele noastre sunt iertate pentru că ele sunt trimise la Hristos, iar moartea pe care noi trebuia să o experimentăm a experimentat-o Isus. Noi suntem liberi de consecințele păcatului, dar Hristos nu. El a trebuit să ia păcatele noastre, El a murit pentru noi, și de fiecare dată când sarbatorim Sfânta Cină, ne reamintim că, fără El am fi fost pierduți pentru totdeauna.

Dumnezeu sa ne binecuvinteze din belșug pentru că această lecție ne-a facut să creștem spiritual, în sensul de a-L recunoaște pe Domnul Isus Hristos ca unic învățător, capabil de a lupta cu toate cursele vrăjmașului, capabil de a ști cand o persoană este sinceră sau nu. Dumnezeu să ne ajute să creștem în fiecare zi. Scopul acestor comentarii este de a ne face capabili să dezvoltăm experiența noastră creștină și să ne pregătim pentru întâlnirea minunată cu Isus Hristos.

Traducere: Liana Cureraru
Tehnoredactare: Mihaela Fortan
[www.7adventist.com/studiu/
lectiuneazs@yahoo.com](http://www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com)